

Автор:

МІРОШНИЧЕНКО ЛАНА СЕРГІЇВНА

Назва:

**ФЛОРИСТИЧНІ МОТИВИ В ТКАНИНАХ ІТАЛІЙСЬКИХ
ДИЗАЙНЕРІВ (НА ПРИКЛАДІ ДУЕТУ С. ГАББАНА ТА Д. ДОЛЬЧЕ)**

Науковий керівник:

Чечик Валентина Вікторівна - доцент, канд. мистецтвознавства, завідувачка кафедри ТІМ

АНОТАЦІЯ

Кваліфікаційна робота на здобуття другого освітньо-кваліфікаційного рівня (магістр) за спеціальністю 023 «Образотворче мистецтво, декоративне мистецтво, реставрація» галузі знань 02 (Культура і мистецтво) ОПП «Мистецтвознавство» присвячена вивченню формотворчих и образотворчих принципів рішення флоральної тематики в сучасному текстильному мистецтві Італії на прикладі творчості дизайнерського дуету С. Габбана і Д. Дольче.

У дослідженні встановлено, що найпоширенішим видом малюнку в мистецтві текстилю є зображення квітів та рослин. У ранній період розвитку рослинний орнамент комбінувався із геометричними елементами, до композицій нерідко включалися зображення тварин. З вдосконаленням образотворчої майстерності орнаментальні елементи деталізувалися та ставали більш впізнаваними, часом набували гротескних й чудернацьких форм (доба Середньовіччя). Тривимірність в рослинний орнамент була внесена ренесансними майстрами (С. Боттічеллі, А. Пізанелло, Д. Белліні й ін.). Величезний вплив на створення рослинного орнаменту справили роботи майстрів графіки XVII–XVIII ст., витончені мотиви з квітів і трав Ш. Лебрена, Д. Маро, К. Крумбгольца, К. Одрана, Ж. Піллеман, Я. Нейхова, К. Блоссфельда й інших були окрасою текстилю й склали передумови для розквіту рослинного візерунку в XIX ст. У XIX – початку XX ст. мистецтво Сходу постало джерелом для оновлення орнаментальної мови текстильного декору. Нові форми орнаментики шукали майстри художньої течії ар деко (1920-1940). Складні відносини з орнаментом склалися в XX ст., втім, вченими була зроблена спроба обґрунтувати виокремлення орнаменту в самостійну сферу художньої творчості.

Наголошено, що флоральна орнаментация як різновид художнього орнаменту, пов'язана із знаковими системами первісної ритуальної магії та найдавнішого ремісництва, зазнавши протягом наступних століть значних змін під впливом соціальних явищ та історичних подій, стилістичних напрямів та моди і набувши естетичних властивостей, не втратила своєї специфічної мови знаку, більше того, функції символотворення. Флоральній образності належить

особлива роль в передачі культурної інформації як певного семантичного коду кожної окремої доби. Втім, дослідниками видокремлена певна група квітково–рослинних мотивів, що залишалися константою для творення орнаментальних зображень. Серед них – троянда, лілія, виноградна лоза, окреми види злакових рослин, лаврове листя, а також ірис, волошка, шишка, тюльпан. Флоральні мотиви наділені здатністю генерувати ритми часу, зримо втілювати глибинні уявлення своєї епохи про структуру навколишнього світу, його космогонію і гармонію.

За останній час інтерес до теми взаємовпливу образотворчого мистецтва, високої моди, арт–дизайну тощо помітно виріс. Під впливом образотворчого мистецтва, мистецтво текстилю і костюму, ускладнюючись концептуально і функціонально, стає частиною художньої культури. Саме з цих позицій предметом підвищеного інтересу залишається творчість італійських дизайнерів Д. Дольче та С. Габбана. Їх колекції характеризуються максимальною декоративністю, часом еkleктичністю, чуттєвістю та театральною провокативністю образів, цитатністю та інтересом до історизму. Одним із принципів положень в мистецтві залишається протистояння естетиці «агресивної мускулітності» та мінімалізму. Своє італійське коріння дуєт визначає причетністю до явища карнавалу, через який виражаються радість життя та його барвиста різноманітність емоційних та чуттєвих проявів. Встановлено, що флоральна тематика в мистецтві італійських майстрів Д. Дольче та С. Габбана є домінуючим елементом декорування й орнаменталізації образу текстильного виробу. (За власним висловом Д. Дольче, «квіти для мене – це щастя»). Незважаючи на присутність у їх творах ремінісценцій різних художніх культур та різних стильових напрямів, основним джерелом інспірації для художників залишається доба італійського Ренесансу та західноєвропейського Бароко – архітектура, живописне мистецтво, мистецтво оформлення інтер'єрів, ювелірні вироби, атрибути монаршої влади та церковної літургії тощо. Художники уникають стилізації, створюючи власні унікальні витвори, використовуючи різноманіття варіацій технічного виконання квітково–рослинної орнаменталізації: об'ємну вишивку, об'ємні ліпні нашивки, паєтки, мозаїчні принти, інкрустацію стразами та перлинами тощо. Розетки і сітчастий декор – найпоширеніші орнаментальні мотиви і композиції разом із «гірляндами» квітів втілюють розкіш «квітучих садів» бренду. Підпорядковані речі (костюму) та такі, що виконують майже службову (конструктивну) функцію, квіткові орнаменти розгортають на її поверхні свою власну художню тему.